

[Ministeren for kulturelle anliggender]

helt nye opbygning, og der er ingen akutte planer om at foretage en adgangsbe- grænsning, der i givet fald måtte koordineres med regler om adgangen til andre studier.

Selv om en delvis opfølgning af biblioteks- kommissionens betænkning i løbet af en år- række skulle medføre behov for et øget antal bibliotekarer, vil det offentlige næppe kunne opsuge alle ledige bibliotekarer. Man må derfor med interesse følge Bibliotekarforbun- dets forslag om ansættelse af bibliotekarer i det private erhverv, hvor opbygning af egent- lige arbejdspladsbiblioteker vil medføre en bedre udnyttelse af den opsamlede viden i virksomhederne med deraf forbedret konkur- renceevne.

Supplerende besvarelse (11/7 80):

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

I fortsættelse af mit svar af 3. juni 1980 finder jeg det – efter at have set en notits i Berlingske Tidende for den 5. juli 1980 med overskriften «Frit bibliotekarstudium» – nødvendigt supplerende at oplyse følgende:

Der er – og har i mange år på Danmarks biblioteksskole været – adgangsbe- grænsning. Når der i mit svar af 3. juni 1980, side 2, næstsidste afsnit, står, at der ingen *akutte* planer er om at foretage en adgangsbe- grænsning, har det hermed alene været hensigten at give udtryk for, at der ikke i forbindelse med optagelserne af bibliotekarstuderende i 1980 er planer om at skærpe den eksisterende adgangsbe- grænsning.

Jeg skal dog hertil føje, at jeg efter afgivel- sen af svaret af 3. juni er blevet informeret om, at en af finansministeriets administra- tionsdepartement nedsat arbejdsgruppe ved- rørende Danmarks biblioteksskoles forhold i nær fremtid vil afgive en rapport, hvori spørgsmålet om en skærpelse af adgangsbe- grænsningen til biblioteksskolen vil blive rejst.

Når rapporten er fremkommet, vil de deri indeholdte forslag og synspunkter naturligvis blive gjort til genstand for overvejelser med henblik på eventuelle nødvendige ændringer, tidligst fra 1981.

Spm. nr. 879

Til *justitsministeren* (28/5 80) af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor diabetikere og borgere med lignende sygdomme skal ha- ve fornyet kørekort hvert andet, tredje eller femte år, når borgere, der ikke lider af en sygdom af pågældende art, som attenårige kan få kørekort, der gælder i mere end 50 år, i hvilken periode de også kan komme til at lide af en eller flere af de sygdomme, der er årsag til, at andre må forny kørekort, f.eks. hvert andet år, og vil ministeren oplyse, hvor stor en ekstra udgift f.eks. diabetikere med god kontrol af deres sygdom påføres unødigt på grund af de urimelige regler om, at de påtvinges fornyelse af kørekort f.eks. hvert andet eller hvert femte år?«

Begrundelse

Diabetikere går jo f.eks. til løbende kontrol hos deres læge, og skulle denne konstate- re forværringer i sygdomstilstanden, som gi- ver begrundelse for nærmere overvejelse ved- rørende kørekortihænde- havel- sen, vil lægen kunne gøre indsigelse over for den pågæl- dende person, ligesom læger kan gøre indsi- gelser og tage affære, hvis borgere har taget kørekort som helt raske attenårige og så f.eks. som trediv- eårige får en sygdom, der giver anledning til nærmere forholdsregler vedrørende kørekortihænde- havel- sen.

Besvarelse (9/6 80):

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

I medfør af færdselslovens § 59, stk. 1, gælder kørekort – bortset fra kørekort til er- hvervsmæssig personbefordring – indtil den pågældende er fyldt 70 år. I kørekortbe- kendtgørelsens § 52 er det imidlertid fastsat, at politiet kan inddrage kørekort vedrørende personer, der ikke længere opfylder de hel- bredsmæssige betingelser for at have køre- kort. Lægelovens § 12 indebærer, at læger i et vist omfang er forpligtet til at give indbe- retning vedrørende personer, der har køre- kort, og som lider af sådanne sygdomme, at de udsætter andres liv eller helbred for nær- liggende fare ved at køre.

Færdselslovens § 59, stk. 2, fastsætter, at justitsministeriet kan bestemme, at et køre- kort, når forholdene taler derfor, skal gælde i kortere tidsrum end fastsat i stk. 1. Baggrun- den for bestemmelsen i § 59, stk. 2, er et øn-